

ἔχει τοῦλάχιστον τὴν παρηγορίαν ὅτι γινώσκει τοὺς νόμους τούτους, καὶ δύναται ἐπομένως νὰ περιορίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν τὰς δριμύεας αὐτῶν ἐπηρείας. Ὅταν ἡ φύσις τὸν πιέζῃ, καὶ ἡ ἰδία τὸ ἀγνοεῖ, καὶ ἡ ἰδία λησμονεῖ ἑαυτήν· ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ὁ πυγμαῖος ἄνθρωπος εἶναι ἀνώτερος ὅλων τῶν τυφλῶν τούτων μεγαλείων, διότι τὸ ἰδικόν του μεγαλεῖον ὀνομάζεται συνείδησις. Τοῦτου ἀπόδειξις εἶναι τὸ θέμα ὑπερπερικῶς ἀνεπτύξαμεν ἐνταῦθα· τοῦ θέματος ὅμως τούτου δὲν θὰ ἐννοήσῃ τις τὴν μεγάλην σπουδαιότητα, ἂν καταπαύοντες τὸν λόγον δὲν ἀπαντήσωμεν καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν τὸ θέμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ φέρει ἐν τῷ μέσῳ. Ἡ θερμότης αὕτη, τὴν ὁποίαν τὰ χημικὰ φαινόμενα ἀναπτύσσουσιν ἐν τῷ ζῶντι ὀργανισμῷ, πόθεν πηγάζει; Ἐκ τῶν τροφῶν, αἵτινες ὅλαι ἐκ φυτῶν πηγάζουσι, τὰ δὲ φυτὰ παρὰ τοῦ ἡλίου τὴν ἀρύονται. Τὰ φυτὰ, καίόμενα ἐν-

τὸς τοῦ ζώου καὶ ἀναπτύσσοντα διὰ τῆς καύσεως ταύτης θερμότητα ἢ δυναμικὴν ἐνέργειαν, ἀποδίδουσιν εἰς τὸ ζῶον ὁποίαν δύναμιν ἔλαβον παρὰ τοῦ φεγγοβόλου τῆς ἡμέρας ἄστρου. Μέρος λοιπὸν τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας, ἐν τῷ φυτῷ κατ' ἀρχὰς ἀποθηκευθὲν, ἔχει ἕκαστον ζῶον διαθέσιμον καὶ χρησιμοποιοῖ, εἴτε ἵνα παλαίσῃ κατὰ τοῦ ψύχους, εἴτε διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τακτικὴν ἐργασίαν τῶν κινητικῶν αὐτοῦ λειτουργιῶν. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ ἥλιος καὶ ἐνταῦθα εἶναι ἡ ἀνεξάντλητος τῆς ζωῆς πηγὴ, τὸ αἰώνιον αὐτῆς ἐλατήριο, ὡς πρὸς τοῦτο δὲ ἡ ἐπιστήμη ἐπιβεβαιοῖ τὰς ἀρχεγόνους γνώσεις καὶ τὰ ποιητικὰ ὄνειρα τοῦ ἐν τῷ λίκνῳ ἔτι εὐρισκομένου ἀνθρώπου. Ἡ λογικὴ ὑπὸ μακρᾶς πείρας διδαχθεῖσα συμφωνεῖ μὲ τὸ ἄδολον καὶ αὐτόματον αἶσθημα ἐκείνων ἐκ τῶν προγόνων ἡμῶν, ὅσοι κατὰ πρῶτον παρετήρησαν τὴν μεγαλοπρεπῆ τῆς ἡμέρας ἀνατολήν. B.

Ο ΑΡΙΩΝ.

Ὁ Ἀρίων ἀρχαῖος ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος ἐπανερχόμενος ἐξ Ἰταλίας εἰς Κόρινθον ἐπεβουλεύθη κατὰ τὸν διάπλουον ὑπὸ τῶν ναυτῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ διαρπάσῃ τὰ πλοῦτη, ἅτινα ἔφερον καίθην. Ὁ Ἀρίων πρὶν ἢ φονευθῇ παρεκάλει αὐτοὺς νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι νὰ ψάλλῃ τελευταῖον διὰ τῆς προσφιλοῦς λύρας του, μεθ' ἧς ἐρρίφθη ἐκὼν εἰς τὴν θάλασσαν σωθεὶς ὑπὸ δελφίνος.

Καὶ ὁ Ἀρίων ἔλαβε τὴν λύραν τελευταῖον,
Καὶ ἔψαλλε τὸ ᾄσμα του βαρυαλγῆς καὶ κλαίων.
Τὸ ἦθός του ἐνέφαινεν ἀπόφασιν ἀνδρείαν,
Ἐν ᾧ ἡ λύρα ἔχρε τὴν μελωδίαν θεῖαν.

Οἱ ναῦται ὅμως ἀπαθεῖς τὸν πλοῦτον ἐθεώρουν,
Καὶ εἰς τὴν καταδίκην του ἀναίσθητοι ἐχώρουν.
Πλὴν ὁ Ἀρίων ἔψαλλε . . . Τοῦ ποιητοῦ ἡ λύρα,
Ἐκχέει τόνους ἐμμελεῖς· δὲν ἀπομένει στείρα
Ἐστὴν θεὰν τοῦ θανάτου.
Καὶ τότε τόνον ἔχρυσι καὶ χάριν τ' ᾄσματά του.

Ναῦτα μὴ σπεύδῃς! ἄκουσον τὸν ποιητὴν τοῦ ψάλλει
 Τὸ τοῦ αἰγιαλοῦ πτηνόν!
 Εἰς τὴν ξηράν· θεώρησον τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
 Καὶ ἄνω σου τὸν οὐρανόν.*

Ἴδὲ τὸ ἄπειρον ἐκεῖ τὸ ἀπὸ κόσμους γέμον!
 Ἴδὲ τὸ ἄστρον τῆς ἡοῦς·
 Τεῖνον τὸ οὖς σου, ἄκουσον τὸ ἄσμα τῶν ἀνέμων
 Καὶ τῆς θαλάσσης τὰς ἡχούς.*

Ἡ θάλασσα, ὁ οὐρανὸς κ' ἡ γῆ σ' ὑπηρετοῦσι,
 Δῶρα μυρία σοὶ δωροῦν·
 Ναί! Πάντα, πάντα διὰ σὲ διπνεκῶς μοχθοῦσι,
 Δεσπότην τῶν σὲ θεωροῦν·
 Τὰ πάντα σ' εὐλογοῦσι,
 Τὸν τοῦ παντὸς δημιουργὸν συμφώνως καὶ ὕμνοῦσι.

Καὶ εὐεργετικὴν ἐν ᾧ τὸ πᾶν σοὶ τείνει χεῖρα,
 Πῶς, σὺ σκληρὸς τοσοῦτω;
 Πῶς δὲν δοξάζεις καὶ ὕμνεῖς τὸν ποιητὴν δοτῆρα,
 Ἀλλὰ βαδίζεις οὕτω;*

Εἰς πᾶσαν πρᾶξίν σου, θνητέ, παρίσταται πλησίον
 Θεός, καὶ μὴ νομίσης,
 Ὅτι ραδιοργῶν, συλῶν καὶ κλέπτων τὸν πλησίον
 Θὰ τὸν ἐξαπατήσης.*

Σὲ ἀναμένει, τάχιον ἢ βράδιον θὰ ἔλθῃ
 Τῶν ἔργων σου ἡ δίκη.
 Κ' ἐξ οὐρανοῦ ἀπρόοπτος ἐπίσης θὰ ἐπέλθῃ
 Σκληρὰ ἢ καταδίκη.*

Θεοί! Ἰδέτε ὁ θνητὸς ἀχαριστεῖ ὅσα δῶρα,
 Ἄπερ αὐτῷ παρέχετε.
 Καὶ κατ' ἐμοῦ χεῖρ' ἄρπαγα καὶ μισαιφόνον τῶρα
 Τείνει· πῶς τὸν συντρέχετε;*

Θνητέ! μὴ μελετᾷς κακὰ, ἀδίκως μὴ πλουτίζεις,
 Εἰς τὸ κακὸν μὴ φέρεσαι!
 Θὰ ἐννοήσης πλὴν ἄργα ὅτι ἐπ' ἄμμου κτίζεις,
 Κ' εἰς πλοῦτη μὴ ἐπαίρεσαι!

Χαίρετε, ἄστρα, ἥλιε καὶ ἄνθη τοῦ λειμῶνος!
 Δὲν κυβερνᾷ τὸν μοχθηρὸν συγκίνησις καὶ πόνος.
 Σελήνη, φύσις, χαίρετε!

Πρὸς σέ δὲ τέλος, λύρα,
 Ὁ λογισμὸς μου φέρεται.
 Νὰ μείνης βλέπω ὀρφανὴ κῦδόκησεν ἡ μοῖρα.

Ἀκούετε! Ἡ θάλασσα μετὰ φωνῶν μυρίων
 Σφοδρῶς σὰς ἐπιπλήττει·
 Κ' ἐν ᾧ σεῖς ἴστασθε ψυχροὶ καὶ μετὰ τὸ βλέμμα κρύον·
 Αὐτὴ μεγάλως φρίττει.
 Τὰ δὲ ἀφρώδη κύματα
 Θὰ μαρτυρήσουν, ὦ γονεῖς, τὰ φοβερά σας κρίματα.
 ὦ θάλασσα, ὦ κύμα!
 Φανεῖτε καὶ σεῖς εὐμενεῖς πρὸς ἐν ἀθῶν θῦμα.

Κ' ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ἅπτε πολυβρέμον κύμα,
 Ἄλλ' εὖρε τὴν ζωὴν ἐκεῖ ἀντὶ τὸ μαῦρον μνήμα.

Ἐν Μυχκεστρίᾳ, Δεκέμβριος 1874.

Ζ. Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ.

ΤΟ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΔΩΝ.

Ἐσχάτως αἰθρίαν τινὰ καὶ θερμὴν ἡμέραν ἀφήσαμεν ὁ ἀδελφός μου Ἀρθούρος καὶ ἐγὼ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ χωρίον *Manfalout*, μόνοι ἐντὸς ἀκατίου μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ ἡμῶν καὶ τοῦ εὐαρίθμου πληρώματός του. Ἡ γαλήνη διήρκεσεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Ἀπηνύδησαμεν ἀμφοτέροι ἐκμυζῶντες πορτοκάλια, τοξεύοντες περιστερὰς, καπνίζοντες χασίς — φάρμακον, οὐ μόνον ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ καθιστᾷ ἡμᾶς ἀσθενεῖς — κεκλιμένοι δὲ ἐν τῷ στενῷ ἡμῶν κοιτωνίσκῳ ἐπεκαλούμεθα πάσαις δυνάμεσι τὸν ἀνεμὸν χαμψήν, πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἐκ δυσμῶν περιμενόμενον.

— Χασάν, λέγει ὁ ἀδελφός μου πρὸς τὸν ὁδηγόν, εἴαν δὲν εὕρης δι' ἡμᾶς ἐργασίαν τινὰ, πορεύομαι κατ' εὐθείαν ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ χαρέμιον τοῦ Πασᾶ καὶ ἐναγκαλιζομαι τὴν ὡραιότεραν τῶν γυναικῶν του. »

— Χά! χά! χά! εἶπε γελῶν ὁ χασάν.

— Μεῖνε! Θὰ διδάξω τὸ μικρὸν τέκνον σου, ὅπερ παίζει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, νὰ ψάλλῃ τοὺς χριστιανικοὺς ὕμνους τοῦ αἰδεσιμωτάτου δόκτορος Οὐάτ. (*Watt*)!

— Χό! χό! χό! ἐξηκολούθησε καὶ πάλιν γελῶν ὁ Χασάν διὰ τόνου ἥττον ἱλαροῦ.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ ἐξετάσωμεν τοὺς λογαριασμούς σου.

— Ἀ! ἐψιθύρισε τότε ὁ ὁδηγός, ὅλος σοβαρὸς γενόμενος ἤδη.

Ἐπειτα δὲ, σκεφθεὶς ὀλίγον μετ' ἀνήσυχον ἥθος :

— Κύριε, ἐπανελάβεν ὁ πονηρὸς, τὰ σπήλαια τοῦ *Maädbeh* μόλις ἀπέχουσιν ἐντεῦθεν μίλια τέσσαρα πρὸς τὴν ἔρημον. Δύνασθε νὰ ὑπάγητε ἐκεῖ ἐπὶ ὄνου μέχρι τῆς εἰσόδου.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι κάκου ἤκουσα τὸ ὄνομα τοῦτο *Maädbeh*. Σκεφθεὶς ὀλίγον ἐνεθυμήθην ὅτι, ὅτε ἤμην νέος πολὺ καὶ ἐμαθήτευον, ἡ ἀξιόλογος παιδαγωγός μου, ἡ φροντίζουσα δι' ἡμᾶς εἶχε τὴν συνήθειαν — ἡδονὴ ἢ καθήκον ἦτο δι' αὐτήν; ἀγνοῶ